

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 15 oktober 2019 met nummer RvVb-A-1920-0176
in de zaak met rolnummer 1819-RvVb-0013-A

Verzoekende partij	de bvba DGST vertegenwoordigd door advocaat Kris PEETERS met woonplaatskeuze op het kantoor te 3545 Halen, Bloemendaalstraat 186
Verwerende partij	de GEWESTELIJKE OMGEVINGSAMBTENAAR van het Departement OMGEVING vertegenwoordigd door advocaten Willem SLOSSE en Stijn BRUSSELMANS met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 64 bus 201

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 5 september 2018 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 23 juli 2018.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 11 januari 2018 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partij een omgevingsvergunning geweigerd voor het bouwen van een tweede bedrijfswoning bij het landbouwbedrijf op het perceel gelegen te 2275 Gierle, Waterstraat 30, met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie D, nummer 466D.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 1 oktober 2019.

De verzoekende en verwerende partij verschijnen schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De verzoekende partij dient op 18 oktober 2017 bij de deputatie van de provincieraad van Antwerpen een aanvraag in voor een omgevingsvergunning voor *“het bouwen van een tweede bedrijfswoning”* op het perceel gelegen te 2275 Gierle, Waterstraat 30.

De aanvraag omvat geen exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Turnhout’, vastgesteld met koninklijk besluit van 30 september 1977 in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Het Departement Landbouw en Visserij adviseert op 13 december 2017 ongunstig:

“ ...

De aanvraag is gelegen in herbevestigd agrarisch gebied met verspreide bebouwing. De vader van de aanvrager baat ter plekke een dubbelvolwaardig varkensbedrijf uit en heeft nog een voldoende lange beroepsloopbaan voor zich. De aanvrager (30 jaar) is momenteel nog maar landbouwhelper op het bedrijf. Om aanspraak te kunnen maken op een bijkomende (tweede) bedrijfswoning dient de aanvrager in de feiten medebedrijfsleider te zijn van het varkensbedrijf. Dit is heden nog niet het geval. Een blijvende tweede woning bij een landbouwbedrijf in agrarisch gebied kan slechts aanvaard worden als volgende drie voorwaarden tegelijk vervuld zijn:

- a. Beide woningen zijn effectief bestemd voor de exploitanten van de onderneming.*
- b. Het bedrijf is voldoende omvangrijk voor de tewerkstelling van minstens twee voltijdse arbeidskrachten.*
- c. De tweede woning wordt gebouwd binnen het gebouwencomplex van het bedrijf, zodat geen afgescheiden residentiële woongelegenheid kan ontstaan;*

...”

Het college van burgemeester en schepenen adviseert op 21 december 2017 ongunstig:

“ ...

- a. functionele inpasbaarheid*

... ”

- *De aanvraag wordt momenteel ongunstig geadviseerd.*
 - *In de aanvraag wordt niet gemotiveerd waarom de bedrijfswoning op die plaats noodzakelijk is, terwijl de overige stallen wel zonder toezicht kunnen functioneren.*
 - *De Vlaamse codex Ruimtelijke Ordening voorziet de mogelijkheid voor het uitbreiden van een bedrijfswoning bij een bedrijf in een daartoe geschikt bestemmingsgebied, voor een volume van 1.250 m³ in geval van bewoning door meer dan één met het bedrijf verbonden gezin. De mogelijkheid tot verbouwen van de bestaande woning tot een volume van 1.250 m³ werd niet onderzocht in deze aanvraag.*
 - *Gezien het feit dat de huidige bewoners van de huidige bedrijfswoning op ± 10 jaar verwijderd zijn van de pensioenleeftijd is het niet opportuun om een bijkomende volledig losstaande bedrijfswoning bij te creëren, waarbij dan binnen korte tijd de bestaande bedrijfswoning een zonevreemde woning wordt. De aanvraag tot het bouwen van een tweede volledig vrijstaande bedrijfswoning wordt onvoldoende gemotiveerd.*

- *Er wordt afbreuk gedaan aan de omgeving. De aanvraag is qua karakter niet verenigbaar met de onmiddellijke omgeving en brengt de goede ruimtelijke ordening in het gedrang.*

...

c) ruimtegebruik en bouwdichtheid

De nieuwe woning wordt ingeplant op +/- 50 meter van de bestaande bedrijfswoning en voor de stallen. Het perceel waarop de woning wordt gesitueerd, betreft een afzonderlijk perceel. De nieuwe woning kan ons inziens worden afgesplitst van het bedrijf en is fysisch sowieso onvoldoende geïntegreerd in het bedrijf. De aanvraag wordt ongunstig geadviseerd.

d. visueel-vormelijke elementen

De voorgestelde aanvraag houdt geen rekening met de karakteristieken van de omgeving. De aanvraag is niet in overeenstemming met de omgeving. Er kan besloten worden dat de aanvraag zich niet op aanvaardbare wijze in de omgeving integreert. De vormgeving en het uitzicht van de nieuwe woning houden in geen enkel opzicht verband met de bestaande omgeving.

...”

De deputatie weigert op 11 januari 2018 een omgevingsvergunning aan de verzoekende partij. De deputatie beslist:

“ ...

Gelet op het feit dat de aanvraag het bouwen van een tweede bedrijfswoning betreft welke volgens het gewestplan gelegen is in landschappelijk waardevolle agrarische gebieden;

Gelet op het feit dat de exploitant nog over verschillende andere inrichtingen beschikt waar geen bedrijfswoning aanwezig is;

Overwegende dat in de aanvraag niet wordt gemotiveerd waarom de bedrijfswoning op de thans gevraagde locatie noodzakelijk is terwijl de overige stallen wel zonder toezicht kunnen functioneren;

Gelet op het feit dat de VCRO de mogelijkheid voorziet voor het uitbreiden van een bedrijfswoning bij een bedrijf in een daartoe geschikt bestemmingsgebied voor een volume van 1.250 m³ in geval van bewoning door meer dan één met het bedrijf verbonden gezin; Overwegende dat de mogelijkheid tot het verbouwen van de bestaande woning tot een volume van 1.250 m³ niet werd onderzocht in de aanvraag;

Overwegende dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de gewestplanvoorschriften; ...

Overwegende dat landschappelijk waardevolle gebieden, gebieden zijn waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen; dat in deze gebieden alle handelingen en werken mogen worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen;

Overwegende dat geoordeeld kan worden dat ruimtelijk het gevraagde op zich aanvaardbaar is; dat de woning een cluster vormt met de reeds bestaande bedrijfsgebouwen; dat de schaal van de woning in overeenstemming is met de reeds bestaande woning en met de aanwezige landbouwgebouwen; dat het volume van de woning niet groter is dan 978,84 m³;

Overwegende dat de woning wordt aangevraagd als exploitantenwoning; dat in principe de bestemming exploitantenwoning aanvaardbaar is op een landbouwsite binnen agrarisch gebied; dat op de inrichting reeds een exploitantenwoning aanwezig is; dat in de aanvraag echter niet aangetoond wordt of het bedrijf dubbelvolwaardig is (m.a.w. of er voldoende inkomsten worden gegenereerd om twee gezinnen te onderhouden); dat de bewoner van de 2de exploitantenwoningen de zoon is van de exploitant en momenteel niet is ingeschreven als eigenaar van het bedrijf; dat derhalve gesteld dient te worden dat het niet voldoende gerechtvaardigd is om een vergunning tot het bouwen van een tweede exploitantenwoning toe te staan;

Overwegende dat de inrichting niet gelegen is in (mogelijk) overstromingsgevoelig gebied; dat gelet op het voorwerp van de aanvraag, de gegevens in het dossier en de uitgebrachte adviezen in alle redelijkheid kan worden geoordeeld dat in het kader van de omgevingsvergunning de watertoets voor de gevraagde activiteiten niet relevant is; dat de aanvraag voldoet aan de doelstellingen en beginselen van artikels 5, 6 en 7 van het decreet Integraal Waterbeleid;

Overwegende dat de aanvraag niet in aanmerking komt voor vergunning;

...

Tegen die beslissing tekent de verzoekende partij op 20 maart 2018 administratief beroep aan bij de verwerende partij, die dit beroep op 17 april 2018 volledig en ontvankelijk heeft verklaard.

Het college van burgemeester en schepenen heeft in laatste administratieve aanleg geen advies uitgebracht, zodat dit advies wordt geacht gunstig te zijn.

Het Departement Landbouw en Visserij adviseert op 3 mei 2018 ongunstig. In dit advies wordt gesteld dat er geen nieuwe bijkomende elementen worden aangereikt, zodat het oorspronkelijk advies van 13 december 2017 behouden blijft.

De verwerende partij verklaart het beroep op 12 juni 2018 ongegrond en weigert een omgevingsvergunning.

De verwerende partij heeft op 23 juli 2018 beslist tot intrekking van de beslissing van 12 juni 2018 en neemt een nieuwe beslissing over het administratief beroep van de verzoekende partij, waarbij zij een omgevingsvergunning weigert. De verwerende partij beslist:

“ ...

Op 12/06/2018 werd door de gewestelijke omgevingsambtenaar een beslissing genomen over het ingediende beroep. De aanvrager/beroepsindiener had echter gevraagd om gehoord te worden, conform artikel 62 van het decreet betreffende de omgevingsvergunning. Deze hoorzitting is evenwel niet gebeurd vóór het nemen van een nieuwe beslissing, waardoor de beslissing van 12/06/2018 als onregelmatig dient beschouwd te worden. Een onregelmatige beslissing kan worden ingetrokken binnen de beroepstermijn die voorzien is om jurisdictioneel beroep tegen deze rechtshandeling in te stellen. Op basis van de schending van het vermelde hoorrecht wordt de oorspronkelijke beslissing van 12/06/2018 ingetrokken en wordt een nieuwe beslissing afgeleverd na organisatie van een hoorzitting.

De hoorzitting heeft plaats gevonden op 10/07/2018. Op deze hoorzitting werden door de aanvrager/beroepsindiener een aantal bijkomende documenten aangeleverd, namelijk

geregistreerde overeenkomsten tot overdracht van aandelen, formulier Belgisch Staatsblad aanstelling Kristof Bastiaens als zaakvoerder, aandelenregister, attest Acerta, documenten VLIF, diploma's en getuigschriften Kristof Bastiaens, toelichting inwerkingtreding 'codextrein' tweede bedrijfswoning, afdruk art. 4.3.6 VCRO en afdruk overgangsbepaling art. 227 decreet 8 december 2017.

...

De aanvraag heeft betrekking op het bouwen van een tweede bedrijfswoning bij het landbouwbedrijf DGST bvba. De nieuwe bedrijfswoning wordt voorzien op de locatie aan de Waterstraat waar reeds een bedrijfswoning aanwezig is. Achter de te bouwen tweede bedrijfswoning staat de zeugenstal. Verder staan er op de locatie aan de Waterstraat nog 3 biggenstallen, een machineloods en een werkhuis. De Waterstraat is ter hoogte van het perceel een onverharde weg die voornamelijk ten dienste staat van de ontsluiting van het landbouwbedrijf en de omliggende weilanden.

In artikel 4.3.6. van de VCRO wordt gesteld dat voor het verbouwen of uitbreiden van een bedrijfswoning bij een bedrijf in een daartoe geschikt bestemmingsgebied, een omgevingsvergunning kan worden verleend voor een volume van ten hoogste 1000m³, of 1250m³ in geval van bewoning door meer dan één met het bedrijf verbonden gezin. Met het decreet houdende wijziging van diverse bepalingen inzake ruimtelijke ordening ,milieu en omgeving van 8 december 2017(publicatie in Belgisch Staatsblad op 20 december 2017) werd aan dit artikel een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt: 'Een vergunning wordt geweigerd als de aanvraag betrekking heeft op het oprichten van een tweede of een bijkomende, vrijstaande bedrijfswoning bij eenzelfde bedrijf'. Deze toevoeging is echter slechts van toepassing op vergunningsaanvragen die worden ingediend vanaf de datum van inwerkingtreding van voormelde artikelen. Voorliggende aanvraag werd ingediend op 18/10/2017, zodat het tweede lid van artikel 4.3.6.van de VCRO op voorliggende aanvraag nog niet van toepassing is.

De nieuwe woning wordt ingeplant op circa 50m van de bestaande bedrijfswoning en voor de stallen. Het perceel waarop de nieuwe woning wordt voorzien betreft een afzonderlijk perceel. Ook de bestaande bedrijfswoning is gesitueerd op een afzonderlijk perceel. Vanuit stedenbouwkundig oogpunt kunnen we stellen dat de nieuw op te richten woning fysisch onvoldoende is geïntegreerd in het bedrijf en zou kunnen afgesplitst worden van het bedrijf. Dit argument wordt bijkomend gestaafd door het advies van het departement Landbouw en Visserij. In dit advies wordt gesteld dat een eventuele tweede woning enkel mogelijk is indien deze wordt voorzien binnen het gebouwencomplex van het bedrijf, zodat geen afgescheiden residentiële woongelegenheden kan ontstaan. Dit is in voorliggende aanvraag geenszins het geval. De aanvraag heeft duidelijk betrekking op de oprichting van een bijkomende, vrijstaande woning op een afzonderlijk perceel. Bijkomend kan gesteld worden dat de huidige bewoners van de bestaande bedrijfswoning niet ver meer verwijderd zijn van de pensioenleeftijd. Dit heeft tot gevolg dat de bestaande bedrijfswoning binnen korte tijd reeds een zonevreemde woning zou worden. Vanuit stedenbouwkundig oogpunt is het niet opportuun om een bijkomende, vrijstaande bedrijfswoning bij te creëren.

De aanvraag is vanuit stedenbouwkundig oogpunt onaanvaardbaar en niet verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening.

...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 66, §1 en §3 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (hierna: Omgevingsvergunningsdecreet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing genomen is buiten de in artikel 66, §1 Omgevingsvergunningsdecreet bepaalde beslissingstermijn van zestig dagen.

De verwerende partij heeft op 12 juni 2018 een beslissing genomen over het door de verzoekende partij ingestelde tegen de beslissing van de deputatie Antwerpen. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij deze beslissing van 12 juni 2018 heeft ingetrokken, omdat de verzoekende partij niet werd gehoord, hoewel zij hierom uitdrukkelijk had verzocht in haar beroepschrift. De verwerende partij heeft in één en dezelfde akte een nieuwe beslissing genomen. De verzoekende partij voert aan dat het om twee onderscheiden beslissingen gaat, hoewel de intrekking en de nieuwe beslissing in één materiële akte zijn opgenomen. Zij is van oordeel dat de beslissing van 12 juni 2018 uit het rechtsverkeer is verdwenen, maar dat de beslissing houdende de weigering van de vergunning van 23 juli 2018 niet uit het rechtsverkeer is verdwenen, want deze deelbeslissing werd namelijk niet ingetrokken.

De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, waarin geoordeeld wordt dat de intrekking van een beslissing geen invloed heeft op lopende beslissingstermijnen, ongeacht of deze intrekking is ingegeven vanuit de wil om een onwettigheid te remediëren.

Na citaat van artikel 66 Omgevingsvergunningsdecreet wijst de verzoekende partij erop dat de aanvraag in eerste administratieve aanleg behandeld werd overeenkomstig de vereenvoudigde procedure. Zij haalt aan dat het door haar ingestelde beroep tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Antwerpen van 11 januari 2018 ontvankelijk werd verklaard op 17 april 2018, waardoor de termijn om een beslissing te nemen begon te lopen op 18 april 2018. De verzoekende partij voert aan dat deze termijn niet werd verlengd overeenkomstig artikel 66, §2 Omgevingsvergunningendecreet, waardoor de beslissing diende genomen te worden uiterlijk op 16 juni 2018. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing dateert van 23 juli 2018 en dus laattijdig genomen werd. Volgens de verzoekende partij kon de verwerende partij geen beslissing meer nemen aangezien het beroep wordt geacht te zijn afgewezen overeenkomstig artikel 66, §3, tweede lid Omgevingsvergunningsdecreet. De verzoekende partij besluit dat er een zogenaamde “stilzwijgende weigering” ontstond, die door de verwerende partij had moeten worden betekend worden.

2.

De verwerende partij betwist het belang van de verzoekende partij bij het middel.

Zij stelt dat er met de bestreden beslissing een gemotiveerde weigeringsbeslissing voorligt. Wanneer de Raad zou oordelen dat de door de verzoekende partij aangehaalde onwettigheid gegrond is en dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden omdat deze genomen werd buiten de in artikel 66 Omgevingsvergunningsdecreet vermelde termijn, dan zal de Raad in het gebeurlijke vernietigingsarrest aan de verwerende partij een nieuwe termijn toekennen waarbinnen de verwerende partij een nieuwe beslissing zal moeten nemen. De verwerende partij voert aan dat de door de Raad in het gebeurlijke vernietigingsarrest weerhouden onwettigheid evenwel geen invloed zal hebben op de door de verwerende partij gemaakte inhoudelijke beoordeling van de aanvraag. De verwerende partij is van oordeel dat de door de verzoekende partij ingeroepen onwettigheid zuiver formalistisch/ procedureel van aard is en dat deze de verzoekende partij geen enkel voordeel bijbrengt. De verwerende partij besluit dat het haar niet zal nopen tot het nemen van een andersluidende beslissing.

De verzoekende partij toont niet aan hoe zij benadeeld zou worden door de onwettigheid die zij inroept, laat staan dat ingezien kan worden hoe de vernietiging op grond van dit middel zou kunnen bijdragen tot het voordeel dat de verzoekende partij beoogt.

3.

De verzoekende partij voegt in haar wederantwoordnota nog toe dat zij wel degelijk een reëel belang heeft bij het opgeworpen middel. Wanneer het door haar aangevoerde middel gegrond wordt verklaard, zal de onwettigheid komen vast te staan en zal bijgevolg een nieuwe beslissing moeten genomen worden.

De verzoekende partij argumenteert verder dat de verwerende partij wel erg voortvarend is wanneer zij stelt inhoudelijk geen andere beslissing te zullen nemen wanneer de Raad gebeurlijk een termijn toekent waarbinnen een nieuwe beslissing dient genomen te worden. De verzoekende partij merkt op dat de laattijdigheid van de bestreden beslissing impliceert dat reeds eerder een beslissing werd genomen, met name een zogenaamde '*stilzwijgende weigering*'. Zij is van oordeel dat de verwerende partij zelfs geen nieuwe beslissing meer kan nemen. De verzoekende partij stelt dat zij de vernietiging van de bestreden beslissing dient na te streven opdat komt vast te staan dat eigenlijk een stilzwijgende weigeringsbeslissing voorligt, waartegen zij vervolgens een vernietigingsberoep zal kunnen aantekenen.

Tot slot wijst de verzoekende partij erop dat indien de verwerende partij toch nog een nieuwe beslissing zou kunnen nemen binnen de door de Raad bepaalde termijn, dan is het bijvoorbeeld ook mogelijk dat de Raad eveneens bepaalde procedure handelingen oplegt die moeten gesteld worden voorafgaand aan de nieuwe beslissing, zoals bijvoorbeeld het opnieuw horen van de verzoekende partij.

Beoordeling door de Raad

1.

De vraag of de bestreden beslissing werd genomen binnen de decretaal voorziene vervaltijd raakt de openbare orde. Die vraag betreft immers de temporele bevoegdheid van de verwerende partij tot het nemen van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

2.

Artikel 66 Omgevingsvergunningsdecreet luidt als volgt:

“§1. De bevoegde overheid, vermeld in artikel 52, neemt een definitieve beslissing over de vergunningsaanvraag binnen een termijn van:

1° honderdtwintig dagen als de aanvraag in eerste administratieve aanleg overeenkomstig de gewone vergunningsprocedure behandeld werd;

2° zestig dagen als de aanvraag in eerste administratieve aanleg overeenkomstig de vereenvoudigde vergunningsprocedure behandeld werd.

§2. Met behoud van de toepassing van paragraaf 2/1 wordt de beslissingstermijn van rechtswege eenmalig met zestig dagen verlengd in de volgende gevallen:

1° als met toepassing van artikel 64, derde lid, een openbaar onderzoek georganiseerd wordt;

2° als toepassing wordt gemaakt van de administratieve lus, vermeld in artikel 13;

3° als de vergunningsaanvraag wegenwerken omvat waarover de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft en de gemeenteraad in de loop van de beroepsprocedure samengeroepen wordt met toepassing van artikel 65.

De mededeling van de termijnverlenging wordt aan de aanvrager en de beroepsindiener verzonden vóór de einddatum van de beslissingstermijn.

§2/1. Met behoud van de toepassing van paragraaf 2 wordt de beslissingstermijn op gemotiveerd verzoek van de vergunningsaanvrager eenmalig met zestig dagen verlengd.

De mededeling van de termijnverlenging wordt aan de aanvrager en de beroepsindiener verzonden vóór de einddatum van de beslissingstermijn.

§3. De termijnen, vermeld in paragraaf 1, gaan altijd in op de dag na de datum dat het laatste beroep ontvankelijk en volledig wordt verklaard of, bij ontstentenis van een beslissing daarover, de dertigste dag na de datum waarop het laatste beroep is ingediend hetzij na de ontvangst van de ontbrekende gegevens of documenten, waarbij de meest recente datum geldt.

Als geen beslissing is genomen binnen de vastgestelde of in voorkomend geval verlengde termijn, wordt het beroep of worden de beroepen geacht te zijn afgewezen en wordt de bestreden beslissing als definitief aanzien.

§4. Artikel 33 en 34 zijn van overeenkomstige toepassing op de beslissing.

§5. De bevoegde overheid kan over een vergunningsaanvraag als vermeld in artikel 5.4.1 en 5.4.2 van het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013, waarbij een archeologienota die is ingediend ter bekrachtiging werd toegevoegd bij de aanvraag, maar een beslissing nemen als de bekrachtigde archeologienota is bezorgd. Als er geen bekrachtigde archeologienota is bezorgd voor het verstrijken van de termijn, vermeld in paragraaf 1 tot en met 3, dan moet de omgevingsvergunning worden geweigerd.”

3.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 20 maart 2018 administratief beroep heeft ingesteld bij de verwerende partij, waarna dit beroep ontvankelijk werd verklaard op 17 april 2018.

De decretaal voorziene beslissingstermijn waarbinnen de verwerende partij als vergunningverlenend bestuursorgaan een beslissing kan nemen is een vervalttermijn. In dit geval bepaalt artikel 66, §1, 2° dat de termijn voor de verwerende partij zestig dagen bedraagt als de aanvraag in eerste administratieve aanleg overeenkomstig de vereenvoudigde vergunningsprocedure behandeld werd.

De verwerende partij heeft op 12 juni 2018 tijdig een eerste beslissing genomen over het administratief beroep van de verzoekende partij. Ze heeft deze beslissing echter op 23 juli 2018 ingetrokken, zodat die beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen. De verwerende partij heeft eveneens op 23 juli 2018 een nieuwe beslissing genomen over het administratief beroep van de verzoekende partij.

De intrekking van een beslissing heeft geen invloed op de (lopende) beroepstermijnen. De intrekking van de beslissing van 12 juni 2018 doet dan ook geen nieuwe beslissingstermijn starten. De verwerende partij heeft bijgevolg door haar eerste beslissing in te trekken op 23 juli 2018 en nog diezelfde dag een nieuwe beslissing te nemen, de vervalttermijn van artikel 66, §1, 2° Omgevingsvergunningsdecreet overschreden.

De enkele vaststelling dat het vergunningverlenende bestuursorgaan een nieuwe beslissing heeft genomen buiten deze decretaal voorgeschreven vervalttermijn, moet dan ook tot de vaststelling leiden dat de verwerende partij de vervalttermijn heeft overschreden, waardoor de nieuwe beslissing is aangetast door bevoegdheidsoverschrijding.

Wanneer de vervalttermijn waarbinnen de verwerende partij een nieuwe beslissing diende te nemen, is verstreken, moet het administratief beroep van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 66, §3, tweede lid Omgevingsvergunningsdecreet worden geacht stilzwijgend te zijn afgewezen.

Het verstrijken van vermelde termijn, waardoor de bevoegdheid van de verwerende partij zonder meer is uitgeput, houdt van rechtswege het rechtsgevolg in dat de verwerende partij in het kader van het ingesteld administratief beroep geen uitdrukkelijke vergunningsbeslissing meer kon nemen maar dat zij integendeel overeenkomstig artikel 66, §3, tweede lid Omgevingsvergunningsdecreet aan de verzoekende partij, als de indiener van het beroep, een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing diende te bezorgen.

4.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad de verwerende partij niet kan bevelen om binnen een welbepaalde termijn een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij. Er ligt immers, overeenkomstig artikel 66, §3, tweede lid Omgevingsvergunningsdecreet, een beslissing voor, namelijk een stilzwijgende beslissing waarmee het administratief beroep van de belanghebbende wordt geacht te zijn afgewezen.

In zoverre de verwerende partij tot op heden heeft nagelaten om aan de verzoekende partij, als de indiener van het beroep, een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing te bezorgen, heeft de termijn waarbinnen men zich bij de Raad in rechte kan verzetten tegen een dergelijke stilzwijgende beslissing, nog geen aanvang genomen.

4.

Het middel is gegrond.

B. Tweede middel

Het tweede middel wordt niet onderzocht nu het niet tot een ruimere vernietiging kan leiden.

VI. KOSTEN

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

Artikel 21, §7 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad op verzoek een rechtsplegingsvergoeding kan toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk gesteld wordt. De verzoekende partij vordert geen rechtsplegingsvergoeding.

Beslissing van de Raad voor Vergunningsbetwistingen

1. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 23 juli 2018, waarbij aan de verzoekende partij de omgevingsvergunning wordt geweigerd voor het bouwen van een tweede bedrijfswoning bij het landbouwbedrijf op het perceel gelegen te 2275 Gierle, Waterstraat 30 en met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie D, nummer 466D.
2. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partij, bepaald op 200 euro, ten laste van de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 15 oktober 2019 door de zevende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zevende kamer,

Kengiro VERHEYDEN

Marc VAN ASCH